Ч. 293 Четвер 1 (13) січня 1898 Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї

на цілий рік	зр. 2·40
на пів року	„ 1·20
на чверть року	„ —·60
місячно . .	„ —·20
Поодиноке число	1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр. 5·40
на пів року	„ 2·70
на чверть року	„ 1·35
місячно . .	„ —·45
Поодиноке число	3 кр.

Запросини до передплати.

За кілька днів розпічнемо осьмий рік нашого видавництва. Чи і о скілько наша Часопись робить прислугу своїм читателям — се не наше діло тут підносити; самі читателі то найліпше осудять. Ми з своєї сторони можемо лиш то сказати, що нашим старанєм було головно нести сьвітло науки в як найширші круги нашої суспільности, головно же помежи наших селян і тим способом причиняти ся до піднесеня їх материяльного добробиту. Длятого старали ся ми подавати о скілько то лиш можна було систематично короткі а практичні науки з ріжних галузий господарства рільного і домашного, науки з гіґієни і вихованя. Тої проґрами будемо й на дальше держати ся, бо досьвід нас переконав, що ми вибрали добру дорогу, по котрій поступаючи і дальше, можемо дійстно причиняти ся до загального добра. Великою відрадою була для нас та охота, з якою наші читателі відносили ся до нас з питанями у всіляких потребах, на які ми по змозі старали ся давати відповіди в „Переписці зі всіми і для всіх“. Як тісна звязь витворила ся через то між нашими читателями а нашою Часописею, нехай сьвідчить той факт, що сего року відноснло ся до нас з запитанями і дістало відповіди **547 людий.** Коли почислимо на одну особу пересічно лиш по три питаня, то вийде з того поважне число, бо звиш **півтора тисячки** питань і відповідий, інтересних і поучаючих не лиш для тих, що самі запитували, але й для других. — Сей факт єсть — як кажемо — відрадою для нас і заохотою, щоби ми й дальше поступали тою дорогою, на яку вступили.

„Народна Часопись“ буде й в слідуючім році виходити під тими самими условіями, що й доси:

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9.

На провинциї в ц. к. Старостствах:

на цілий рік .	2 зр. 40 кр.
на пів року .	1 „ 20 „
на чверть року —	„ 60 „
місячно . —	„ 20 „
Поодиноке число	1 кр.

З почтовою пересилкою в Адміністрациї Gazet-и Lwowsk-ої, ул. Чарнецкого ч. 8:

на цілий рік .	5 зр. 40 кр.
на пів року .	2 „ 70 „
на чверть року	1 „ 35 „
місячно . .	„ 45 „
Поодиноке число	3 кр.

Вісти політичні.

(Перші прояви миролюбивости в ческім соймі. — Інтерпеляция пос. Вольфа в справі скликаня ческого сойму в якім німецкім місті. — Зальцбурґский сойм против розширеня компетенциї соймів. — Процес Естергазого. — Король Милан начальним вождом сербскої армії. — Рідлї о становищи Анґлії в Хіні. — Про поділ Кореї.)

З Праги надходять вісти, котрі треба уважати першою ознакою миролюбивости молодоческих послів, котрі доси гороїжили ся так само як і німецкі посли. Пос. ґр. Букоа поставив внесене о виборі комісиї для справи язикової а в мотивах до внесеня предложив, щоби цілий край був поділений на три округи язикові. На то внесене згодили ся також і Молодочехи, а то іменно єсть доказом, що они щиро бажають згоди. Переговори в справі язиковій межи поодинокими партиями соймовими вели ся вже від кількох днів і длятого дискусию буджетову, котра була поставлена на порядок дневний понеділкового засіданя, усунено з порядку дневного.

Вечеря з літераторами.

(З російского — Всеволода Крестовского.

(Конець).

— Здорові були! — промовив пан Канальский, увійшовши до реставрациї і почав витати ся з товаришами. — Хочете, панове, повечеряти з шампаном і з усіми почестями?

— Повечеряти? — відкликнулись приятелі.

— А хтож би не хотів повечеряти, лише.... на чийже то кошт?

— На чужий, панове, очевидно на чужий — поясняв Канальский.

— А хтож той добродій рода людского? — спитав хтось з присутних.

— Один приїзжий чудак.... Ориґінал страшний.... страшний любитель поезиї — продовжав поясняти пан Канальский. — Він тут не на довго, скоро від'їде і хоче конечне послухати, як літератори декламують стихи.... Поручив мені поладити ту справу, а я собі й думаю: на лиха єму кормити літераторів, ліпше нехай покормить моїх добрих приятелів. Панове, хочете посьміяти ся і повечеряти? Можна устроїти прекрасну комедию і потім хочби й описати еї.... Але головна річ — вечеря.

— О щож іде? — допитувала компанія, лакома на чужі обіди і вечері.

— А іде ось о що: кождий з вас має на той вечер відограти ролю літератора.

— А якже то?

— Дуже просто. Ти на пр. Люшин, будеш Аполлоном Майковим, а він Полоньским, а Івась — ну, хоч Федором Берґом — ось і ціла істория! Кождий вийде і віддекламує якісь стишки.

— Які стишки?

— Очевидно, кождий відповідні! Майковмайковскі, а Берґ — свої; я роздобуду книжку; отже ти, Івасю, як хочеш бути Федором Берґом, вивучи ся стихи: „Перед усім!“ ну, і ще який короткий — з таких.... знаєш.... щось о клюбовій кухни. А тобі, Люшин, треба буде конче вивчити ся на память: „Ниву“ і „Довго нічию вчера я заснуть не могла“.

— Ниву?.... А я хто такий буду? — відозвав ся Люшин.

— Ти? А ким би ти хотів бути? Майковим, чи Полоньским?

— Ні, я би вже ліпше волів Бенедиктовим; щось в роді: „Гура, слави ся!....“ У мене ж і голос такий грімкий.

— Бенедиктовим, про мене, нехай буде і Бенедиктовим! Лише треба би найти Майкова.... Панове, хто хоче бути Майковим?

— Та що ти так Майкова чіпив ся?.... Чого він тебе так пече?

— Як чого? Вжеж звістно, що без Майкова не обійде ся ніякий порядний відчит, то й мимохіть чіпиш ся єго.

— Ага! То в нім брате, як видко, головна річ. Он як! — замітив один з товариства, довгий і рудий.

— Та що тут довго розбирати? Хочеш, то бери на себе!

— Кого? Майкова? Ні, брате, так не йде! Дармо не возьму. В нім ціла річ — а тут, бери єго дармо!... Ні, брате, жартуєш. А ти постав за вечерею виключно для мене самого одну фляшку шампана, ось тоді буду Майковим, а не поставиш — і не думаю!

— Що там торгувати ся, вина для всіх стане — впевнював Канальский.

— Ні, ти мені за Майкова постав, а без того не хочу і ще скандалу нароблю!

— Та добре вже, добре, лише виучись мені „Ниву“ як можна найліпше.

— Е, чорт бери! А чимже Бенедиктов гірший від Майкова — вмішав ся Люшин, ударяючи кулаком по столі — коли Майкову фляшка, то й Бенедиктов не хоче остати по заду!...

— Ба, ні, позвольте, і Берґ також має свої права — замітив Івась, вмішуючись в суперечку — то ви цілком на мене забули? Абож Берґ по вашому не варта і фляшки? Ні, Берґ буде може ліпший від вас...

— А на Полоньского, братя, не тямите?... Я буду Полоньским — вмішав ся лімфатичний, скрофулічний і сонливий молодець, що доси мовчав.

— Ось і чудесно! — порішив пан Канальский, стискаючи всім руки. — Тепер були би вже — Майков, Бенедиктов, Полоньский і Берґ, а Никольского роздобудемо і прочих, кого треба, найдемо. Значить, справа скінчена! — закінчив потираючи з найбільшим вдоволенєм руки. Пождіть же, панове, я принесу книжки і ми виберемо що кому треба виучити ся... Ага — додав вертаючись до товариства.

І Німці годять ся також на внесене ґр. Букоа. N. fr. Presse каже, що Німці зовсім не думають реаґувати против сего проекту і не противлять ся управильненю язика урядового властий автономічних в дорозі законодавства соймового. Після тих самих засад можна би опісля перевести в парляменті управильнене язика урядового для властий державних в Чехії.

Fremdenblatt доносить, що намістник Кудендове зложить незадовго в ческім соймі важну заяву в справі розпоряджень язикових. Заява та увагляднить о скілько можна становище Німців. Однакож Німці повинні станути на ґрунті умірности і закинути жаданя, котрі не дадуть ся здійстнити. Також і Чехи повинні памятати о тім, що нераз заявляла охоту до згоди.

Пос. Вольф і товариші поставили інтерпеляцию до намістника запитуючи, чи правительство готове закрити як найскорше ческий сойм і скликати его до якого німецкого міста в Чехії, де би німецкі жителі ческих послів принимали з більшим пошановком як Чехи в Празі німецких послів. В мотивах до сеї інтерпеляциї жалував ся Вольф на то, що Чехи напастують німецких послів на улицях і не дають їм спокою. Кажуть, що коли пос. Вольф предложив сю інтерпеляцию німецким послам до підпису, пос. Шлезінґер не хотів єї підписати, але скликана відтак комісия парляментарна ухвалила предложити інтерпеляцию.

Слідуюче засіданє ческого сойму назначено на четвер, а на порядку дневнім стане внесене пос. Букоа.

В зальцбурґскім соймі поставлено внесене, котре жадає від правительства знесеня розпоряджень язикових і противить ся рішучо розширеню компетенциї соймів краєвих.

Париж і ціла Франция були через два дні заняті дуже процесом Естергазого, котрому в акті обжалованя зроблено закид, що він удержував зносини з державами заграничними. В справозданю судиї слідчого піднесено, що ціла кампанїя против Естергазого була розпочата лиш в тій цїли, щоби уневажнити правний вирок в справі Драйфуса і довести до поновленя процесу. Підчас розправи Естергази рішучо перечив тому, мов би то він був автором того „бордеро“, на основі котрого засуджено Драйфуса. Розправа тревала через два дні і закінчила ся тим, що суд военний увільнив Естергазого.

Бувший сербский король, Милан, вирину знову із забутя на верх. З Білграду доносять, що Милан іменований начальним вождом сербскої армії і завтра в день нового року буде принимати висших офіцирів білградскої залоги і виголосить до них бесїду. Рівночасно доносять з Білграду, що здогад, будьто би причиною порученя Миланови сего становища було внутрішно-політичне положенє, есть безосновний. Передовсім не має основи чутка, що проявляють ся антидинастичні аґітациї. Утворене посади начального вожда наступило з причин чисто войскових, а що єї надано Миланови, походить се почасти й з того, що Милан есть найстаршим ґенералом в сербскій армії.

Секретар державний для справ внутрішних Рідлї виголосив вчера у Флітвуд бесіду, в котрій доказував, що Анґлія має на хіньских водах досить сильну фльоту, щоби могла боронити свої інтереси і мати перевагу над всякою можливою спілкою других держав. Суть люди, котрі кажуть, що деякі великі держави сьміють ся з Анґлії; але ті держави знали і знають, що Анґлія має в своїх руках ключ до ситуациї. Коли би прийшло до війни, то була би то війна на мори, а хто би тогди виграв, о тім знає ся в Анґлії досить докладно.

Вість о поділї Кореї межи Анґлїю, Росию і Япан не потверджує ся. Кажуть, що колиб межи згаданими державами і прийшло до якогось порозуміня, то хиба лиш що до розмеженя своїх інтересів, але ніяк що-до територияльного подїлу сего краю.

Новинки.

Львів дня 12-го січня 1898

— **Іменованя.** Дирекция почт і телеграфів іменувала окінчених учеників середних шкіл з іспитом зрілости: Вен. Кшивоблоцкого, Альфр. Льотечку, Бор. Айншпруха, Андр. Влязла, Діон. Гординьского, Вит. Мірчука, Евг. Млинаркевича, Конст. Грабского, Ем. Бутика, Мар. Блажовского, Авг. Комарницкого, Фр. Шаика і Володисл. Влодковского практикантами почтовими. — Міністерство віроісповідань і просьвіти поручило виклади зоольоґії і паразитольоґії в львівскій академії ветеринариї ветеринарийному лікареви др. Володим. Кульчицкому, виклади енцикльопедиї рільництва з особливим увзгляднением управи і недуг ростин пашних др. Маз. Мичиньскому, доцентови того предмету на львівскій політехніці, а виклади ботаніки, з особливим увзгляднением ростин пашних, лікарских і труючих, др. Алекс. Залевскому, доцентови ботаніки на львівскім університетї. — Міністер віроісповідань і просьвіти поручив проф др. Йос. Шпільманові, ректорови львівскої ветеринариї, виклади ветеринариї на виділї лікарскім у Львові, почавши від 1 жовтня.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителів народних шкіл розпічнуть ся в Станиславові дня 21 лютого 1898. Подання треба вносити до комісиї іспитової на руки дотичних окружних рад шкільних найдальше до дня 12 лютого с. р. Такіж іспити в Ряшеві розпічнуть ся дня 17 лютого, а подання треба вносити до дня 10 лютого с. р.

— **Зелізниця Делятин-Коломия-Стефанівка.** Сими днями підписав Виділ краєвий умову з Правительством в справі будови зелізниці Делятин-Коломия-Стефанівка. Будова нової зелізниці, що буде мати 113 клм. довжини, розпічне ся в весною с. р.

— **Нова читальня „Просьвіти“** завязала ся дня 21 грудня 1897 в Яблониці, селї повисше Тартарова, в надвірнянскім повітї, заходами місцевого пароха, о. Недїльского, при участи гостий з сусідних сіл і делеґатів „Просьвіти“.

— **В Перемишлянах** відбуло ся дня 4 н. ст. січня торжественне посьвяценє і відданє до публичного ужитку нововибудованого шпиталя в честь 50-лїтного ювілея цісарского. В торжестві взяли участь власти урядові, духовеньство обох обрядів, рада повітова, лікарі і місцева інтелїґенция, а також делеґат Виділу краєвого лікар др. Ів. Стелля Савицкий зі Львова. Шпиталь побудовано добровільними жертвами повіту і поодиноких осіб, а вартість его представляє до 100.000 зр. В шпитали може знайти поміщене 42 хорих, а дозорують їх сс. Серафітки. По торжестві посьвяченя відбула ся в сали ради повітової перекуска, де і підношено тоасти в честь Цїсаря, папи, духовеньства, згоди обох народів і т. и. Вечером шпиталь ілюміновано.

— **Огородничо-пчільнича вистава у Львові** буде устроєна в Вересни в честь 50-лїтного ювілею панованя Цїсаря Франц Йосифа І. Центральний комітет сполученого галицкого товариства для огородництва і пчільництва просить всїх інтересованих, щоби завчасу робили приготовленя до участи в згаданій виставі.

— **Сьвятий вечер в читальни.** В Махнові в навечере Рождества Христового зібрали ся по сьв. Вечери всї читальники в читальни, а сотки народу коло читальні. Незадовго надійшов голова читальні, о. К. Кузик з учителем і наднесіно просфору. Красноріччиво підніс о. голова значінє просфори. та загріваючи до витревалости в добрім похвалив добрі поступки читальників. Розпочав як отець з дїтьми ділитись просфорою, а хор в супроводі орхестри (зложені з самих читальників і школярів) відколядував: Бог Предвічний, Слава буди во вишних, Бог ся рождає, В яслах лежить, Возвеселїм ся, Ликующи. З словами на устах: „Христос раждає ся“, одушевлені розійшлись домів.

А о головній річи я забув! Чи маєте ви, панове, фраки?

— Фраки? гм, гм! Нї, фраків, здаєть ся, нема.

— Га, то треба буде менї роздобути їх... Отже, панове, до побаченя!

І пан Канальский побіг дальше роздобувати потрібні книжки і ще потрібнїйші фраки.

IV.

У Калистрата Стратилатовича „вечер“ був в повнім розгарі: яснїли лямпи і канделябри, розходив ся дим дорогих пахучих циґар, ішла горяча робота за картовими столиками, горіло в коминах, довкола котрих збирали ся ґрупами его гості, всї „свої“ всї „потрібні люди“, всї біржеві королї, звістні своїм патриотизмом, лїбералїзмом, покровителї наук і штук. Калистрат Стратилатович походжував по всїх комнатах, вдоволений собою як індийский когут та від часу до часу говорив з тайною міною своїм гостям, що ладить для них несподїванку.

— Яку несподїванку? — питали гості.

— Пождїть, побачимо при вечері — значучо відповідав він і відходив вдоволений тим, що вспів живо заінтересувати гостя тайностию своєї будучої несподїванки.

Загальний фактотум пан Канальский вертїв ся тут цїлий вечер, бігав з кута в кут, суєтив ся, видавав ріжні порученя, то знов появляв ся і взагалї виказував невтомиму дїяльність. Найчастїйше щезав в окремій віддаленій комнатцї, звідки виходив з незвичайно оживленим лицем.

— Ну, що? питав его півголосом Маслюков за кождим разом, коли той виходив з окремої комнатки.

— Нїчого, всьо іде добре; поволи збирають ся... вскорі всї будуть — відповідав скоро пан Канальский.

— А фраки суть?

— Роздобув два у кравця.

— Не буде мало?

— Нї, досить... Заки один читає, другий буде передягати ся.... Нїчого, не бійте ся Калистрате Стратилатовичу, всьо піде як найлїпше! — успокоював пан Канальский і повертаючи всїм своїм тїлом скоро перебігав кудись попри Масмюкова.

V.

Вкінци Масмюков торжественно впровадив гостий своїх до їдальнї, де була заставлена величава вечеря. По серединї, під одною стїною, здіймала ся на підвисшеню катедра.

— Що-ж несподїванка? — питають гостї.

— А ось пождїть, перше сядемо за стіл.... І гостї сїли до вечері.

Нараз коло катедри появляє ся Канальский в застягненім фраку, в білій краватцї, в білій камізольцї і в білих рукавичах, появляє ся і торжественно поклонившись зібраним, заявляє в цїлий голос:

— Пан Майков буде мати честь віддекламувати достойному зібраню свою поезию „Ниву“.

Гостї дійстно здивовані і навіть остовпіли від нежданої несподїванки. Лице господаря торжествує і сиє вдоволенєм. З дверий виходить пан Майков, в явно чужім фраку, що за вузкий на него, вступає на катедру і поклонившись гостям, говорить: „Нива“.

— Позвольте, та-же то цїлком не Майков — півголосом замічає господареви головний дука.

Господар як звичайно витрiщує оловяні очи.

— Як не Майков?! — кричить він змішаний. — Пане Канальский.... як же то?

Пан Канальский вже коло него, усьміхає ся невинно і обертаючись до гостий говорить

— З причини наглого занедужаня пана Аполлона Майкова виголосить поезию свою его.... також пан Майков, що знаменито деклямує.

Гостї вдоволюють ся тим поясненем і „Нива“ щасливо удає ся Майкову.

Відтак Канальский знов появляє ся коло катедри і знов кличе торжественно:

— Пан Полоньский буде мати честь виголосити перед достойними гістьми свою поезию „У Аспазиї“.

Вийшов скрофулїчний, сонливий молодець також в чужім фраку, що висїв на нїм як на тиці і тоненьким, сонним, апатичним голоском почав деклямувати:

Щоби то значило? — виджу сьогодня ти
Дім свій, як храм, убрала:

На тім стиху декляматор задержав ся — забув продовженє.

— Убрала.... — несьміло повторив він по минутї прикрого мовчаня, в часї котрого гостї незамітно усьміхали ся одні до других.

— Убрала.... ще несьміливійше повторив він по новій і довшій мовчанцї і відтак стояв вже перед слухачами цїлковитим стовпом, не-

— **Зьвірска мати.** Францишка Чубска, родом з Веселої, борщівского повіта, 24-літна служниця у Львові, при ул. Колонтая, дала свою 16-місячну дочку на село на виховане. З причини, що не платила умовленої належитости місячної, принесла її онагди селянка дитину до Львова і лишила у матери. Чубска, не надумуючись, кинула дитину до каналу. На щастє, дитина не погибла, бо домівники почули єї плач і добули з каналу. Люту матїр віддано до суду.

— **Підводний корабель.** Послїдними часами звернув на себе увагу сьвіта Американець Станен Ляйк. Він зладив підводний корабель, що має служити до розслїдів морского дна і для підводних глядань. Недавно роблено з тим кораблем проби в Бальтіморе. Кількох людий, занурених з кораблем в морску глубину, не чуло нїякої ріжницї в віддиху, лише по цїлогодиннім побутї під водою дехто відчував легкий біль уший. Той корабель довгий на 36 а широкий на 9 стіп і пригадує видом радше льокомотиву. На поверхности води мотором єсть газолїнова машина о силї 30 коний, за то під водою порушає ся корабель при помочи машини електричної. Тепер занятий корабель гляданєм золота, яке затонуло 1852 р. на кораблї „New Ewa“ коло американьского побережа.

— **Розбишацтво на Сицилії** ширить ся в застрашаючий спосіб. І так доносять, що минувшого тиждня зловлено в головнім містї Сицилії, в Палермо ватагу елегантних розбишаків, котра від якогось часу непокоїла місто частими тайними а зухвалими злочинами. Оповіданє одної дівчинки, котра недостережена розбишаками, була сьвідком, як они закопували якогось живого, а лише звязаного чоловіка, становило для полїциї перший слїд. Родичі дївчинки скоро довідали ся о тім, що зізнаня їх доньки спонукали заарештоване одного опришка, зі страху перед местию єго товаришів, зажадали від полїциї, щоби дала їм мешкати в будинку полїциї. Тимчасом власти слїдили енергічно дальше за справою і остаточно зловили цїлу ватагу 70 людий, з котрих богато робили доси в Палермо вражіне своїм гулящим житєм і величавими брилянтами. Начальником банди був звісний в містї підриємець будовляний. Порпваня, рабунок, убийства становили програму ватаги, в котрій всї посїдали пашпорти на оруже, виставлені найавтентичнїйше полїциєю. Одною з послїдних справок злочинників було насильне уведене якоїсь дївчини, за видачу котрої вимантили від єї родичів і божеволїючого з розпуки нареченого 100.000 лїрів окупу. В день перед арештованєм замордувала ватага своїх чотирох членів, котрі грозили доносом в полїцию, коли добичі з виправ не будуть справедливо роздїлювані.

Конкурс.

Видїл „Рускої Бесїди“ у Львові розписує конкурс на самостійного директора руско-народного театру.

Услівя: 1) Перейнятє театру у власний заряд з днем 1 н. ст. лютого 1898; 2) зложенє відповідної кавциї; 3) предложенє сьвідоцтв дотеперішного занятя. Поданя належить вносити на письмі до 25 н. ст. сїчня 1898 до видїлу „Рускої Бесїди“ у Львові ринок ч. 10, де також близших інформаций засягнути можна.

Від Видїлу „Рускої Бесїди“ у Львові 9 сїчня 1898.

Штука, наука і лїтература.

— **„Без родини“** повість Г. Мальо, друкована в „Дзвінку“ з 1897 р., вийшла окремою відбиткою з друкарнї тов. ім. Шевченка. Обіймає 84 сторін 8 то і коштує 40 кр.

— **Прогулька для руских дїточок“** написала Віра Лебедова, передрук з „Дзвінка“, 18 сторін 16 ки.

— **„Зорі“** число 24 містить: Лейла, з сербского переробив о. Я. Коніський; З поезий В. Щурата; На справедешній службі, повість І. Потапенка (конець); Моїм синам, вірш С. Бердяєва; Сьвята могила, вірш С. Обуховця; Порішенє конкурсу редакциї „Зорі“; З нагоди виходу третього тому Етнографічного збірника, виданого Наук. Товариством ім. Шевченка; Руский Інститут для дївчат в Перемишли (до ілюстрациї); Бібліоґрафія; оповістки про лїтературно наук. Вістник. — Додаток: Словар російско-український, том IV. аркуш І. букви С-Я.

— **„Дзвінок“**, письмо ілюстроване для дїтий і молодежи, вступив в девятий рік свого видавництва. „Дзвінок“ подає оповіданя, повістки, казки, поезиї, статиї наукові, загадки, задачі і т. и. Зі статий наукових заслугують на особливу увагу „Розмови Никольця з татком“, в котрих проф. Остап Макарушка подає в приступний спосіб історию руского письменства. В видавництві „Дзвінка“ бере участь кількайцять писателїв, старших і молодших як з Галичини так і з України. „Дзвінок“ є найдешевшою рускою часописию. Річна передплата виносить всего 3 зр., піврічна 1·50 зр., квартальна 75 зр., она отже так низька, що мабуть жадній родинї інтелїґентній не може видаватись за висока. Ті передплатники, що 20-го сїчня надішлють цїлорічну передплату, дістануть на безплатну премію гарну повість Г. Мальота „Без родини“, котра в книгарнях буде продаватись по 40 кр.

Господарство, промисл і торговля.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“ у Львові** видало в місяци грудни 1897 р. 2670 важних поліс з премією 16.491 зр. 91 кр. За цїлий рік 1897 було виданих 50.991 важних поліс з премією 237.797 зр. 31 кр. В роцї 1896 було 39.303 важних поліс з премією 185.233 зр. 10 кр., прибуло отже 11.688 поліс і 52.564 зр. 21 кр. більше.

Шкід прибуло в грудни минувшого року 25 случаїв. Разом всїх шкід в роцї 1897 було 496 на суму 113.619 зр. 23 кр. brutto разом з коштами лїквідациї, а відтягнувши від того участь Тов. реасекурац. позістає на власний рахунок 58.441 зр. 55 кр. Всї шкоди суть злїквідовані і кромі 4 на суму 453 зр. 10 кр. здержаних з причини доходжень судових, всї прочі виплачено.

Фонд резервовий виносив з кінцем року 1897 без дочисленя ще послїдних купонів, суму 72.832 зр. 21 кр. Цїнних паперів (пупілярних) докуплено в р. 1897 на 53.600 зр. ном. варт., разом з кінцем 1897 року єсть отже цїнних паперів на 122.500 зр. в.а. і 100 франків ном. варт., котрі всї позістають в переховку галицкого Банку кравевого у Львові.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою за місяць грудень 1897.

I. Стан довжний:

1. Удїли членів . . .	36.832 кор.	33 сот.
2. Фонд резервовий . .	1.980 „	94 „
3. Специяльна резерва .	229 „	59 „
4. Вкладки: Стан з кінцем місяця грудня . . .	279.756 „	05 „
5. Сальдо процентів (побраних) . . .	102.11 „	23 „
сума корон	329.010 „	14 „

II. Стан чинний:

1. Позички удїлені: стан з кінцем грудня .	283.919 „	26 „
2. Готівка в касі з днем 31/12	9.673 „	87 „
3. Льокациї: а) в Щадниці почтовій (оборот чековий) . .	4.935 „	02 „
б) в инших інституциях кредитових . . .	27.600 „	82 „
4. Цїнні папери фонду резервового . . .	1.592 „	— „
5. Сальдо коштів адміністрацийних . . .	1.289 „	17 „
сума	329.010 „	14 „

Членів прибуло 36, убуло 0, отже разом з кінцем грудня 1897 членів було 940, з деклярованими удїлами 982 в сумі 49.100 кор.

Стопа процентова від вкладок знижена на $4^1/_2$ прц., від позичок удїлюваних на $6^1/_2$ прц. почавши від 1 сїчня 1898.

Телеграми.

Берно (моравске) 12 сїчня. Сойм ухвалив пильне внесене поручаюче комісиї буджетовій, щоби до 20 с. м. предложила справоздане о проєктї запомоги для потерпівших від нещасть елементарних в сумі 100.000 зр.

Атини 12 сїчня. Зроблено остаточну зголу з вірителями державними. В кругах урядових настало вдоволене, що удало ся осягнути користні услівя.

Рим 12 сїчня. На вість, що король Менелик збройть ся, відповідає італїяньский подорожник Треверс, що абесиньский король має нинї далеко більшу причину виступити збройно против Анґлії, як против Італії.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

мов би задеревів. Так минуло яких пять минут. Гостї мовчали і Полоньский мовчав. Они дивили ся на себе. Дармо пан Канальский, що вспів вже побігти до комнатки за книжкою і віднайти потрібні стихи, підповідав єму скоро шепотом слїдуючу стрічку: „Смаглявих рабинь коси розчесані“ — пан Полоньский стоїть і лиш робить незамітний рух лїктем в сторону суфлера, як звичайно роблять в таких случаях ученики і шепче єму від себе:

— Голоснїйше.... голоснїйше....

— „Смаглявих рабинь коси розчесані“ — повторив пан Канальский.

— Гм, гм! — „Смаглявих кобил коси розчесані!“ — відкашлявши ляпнув пан Полоньский і знов нї слова.

Загальний реґіт гостий відповів на ті слова.

Господар змішаний, господар не розуміє і не знає: чи то вийшло погано, чи може оно так і має бути? Вкінци один з гостий обернув ся до него з поясненем, що то цїлком не Полоньский, а „якийсь падлюка, шуя“, що самозванно присвоїв собі імя поети.

— От то несподїванка!... Ну, правдива несподїванка! Ой поважаний Калистрате Стратилатовичу, отто зробили ви нам прислугу, утїшили! — говорив кладучись зі сьміху один з великих, значних дуків-біржевиків. — То вже справдї.... того до смерти не забуду — і реготав ся дальше.

Калистрат Стратилатович порозумів вкінци, що єго ошукали в найпоганїйший спосіб, зробили з него дурня перед потрібними єму гістьми і розлютив ся „аки лев рикаяй“, та накинув ся на пана Канальского, що в тій хвили виглядав як дожидаючий смертної кари злочинець.

— То ти, панцю, навів сюди якихсь пройдисьвітів, а не лїтераторів, чорт би їх побрав! Представив якихсь падлюк!... Геть! Геть звідси в сій хвили! Гей, служба! Викинути в сейчас всїх тих панів, що сидять в тій комнатї, та й тих двох разом з ними! — докінчив Масюков частуючи сам порядним штовханцем пана Канальского і фальшивого Полоньского.

В одній хвили всї ті Майкови, Бенедиктови, Тамберлїки і всї инші опинились на дворі, спущені кріпкими руками льокаїв стрімголов по сходах. Один з них, а то пан Бенедиктов, найшов ся в дуже немилім положеню: він як раз ладив ся перебиратись в одїне скінчившого деклямувати Майкова, коли в тій самій хвили вбігли до комнати льокаї і, не слухаючи ніяких представлень, повикидали їх сходами в долину, так що в наслїдок того некречного поступку пан Бенедиктов опинив ся нараз на двайцятьстепневім морозї в дуже недостаточнім, а навіть прозрачнім одїню.

Закуска, вино і вечеря, на котрі они так лакомились і покладали такі надії — пропали на все, і то пропали майже з під самого носа, коли той ніс, так сказати, чув вже всї приємности надходячих благ.

Масюкови впрочім не пошкодила та пригода полагодити успішно свої справи, а пан Канальский — продовжає як і перше служити дальше суспільности своїм талантом.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.